

PHẦN 29

Đúng 8 giờ đêm sau, Lộ San mang theo một vạt đồng, nàng run rẩy, một mình đi đến cầu Ái Hà, nàng lo sợ nhắm trước nhìn sau, đã 8 giờ 3 phút rồi, mà người đeo kiếng đen đâu không thấy.

Có lẽ hấn sợ mà không dám đến, thật ra nàng không đi báo cảnh sát, một mặt vì nàng bị uy hiếp, mặt khác, tốn bao nhiêu nàng cũng không ngại, miễn đổi lấy sự an ninh, nếu đi báo cảnh sát thân mình khó bảo toàn.

Nàng đang suy nghĩ lộn xộn, bỗng nhiên có chiếc xe chạy tới thẳng sát bên nàng, có tiếng gọi:

- Cô Lộ Minh, mau lên đây, bằng không thì lưỡi dao này nó không vị tình.

Nàng liếc mắt nhìn thấy đúng là gã mang kiếng đen hôm qua, mặt hấn làm lì hung ác nói với nàng:

- Lẹ đi.

Lộ San quá kinh sợ, nàng mất tất cả chủ ý, nàng bị người mang kiếng đen kéo lên xe. Xe rồ máy vọt nhanh đi. Nàng còn nghe hấn nói:

- Cô Lộ Minh, nếu có cảnh sát bao vây, tôi và cô cùng chết cả.

Lộ San run lên:

- Xin ông đừng sợ.

- Cô không có báo cảnh sát?

- Không, tôi chỉ muốn giúp cho ông số tiền cần thiết.

- Ha... ha... Cô thật xứng đáng là ngôi sao sáng.

- Tiền cho ông đây.

- Cảm ơn cô cho tôi tạm mượn.

- Xin ông để tôi xuống xe.

- Cô hãy yên lòng, tôi tuyệt đối không hại cô đâu chỉ muốn cô rộng rãi cho tôi đôi chút.

- Ông muốn mang tôi đi đâu đây?

- Đến một nơi an toàn, sẽ thả cô xuống.
- Xin ông đừng hại tôi.
- Cô Lộ Minh, bây giờ tôi xem cô là tình bạn, có lý nào tôi hành động một cách thiếu lương tâm sao.
- Ước mong từ nay ông đừng tìm tôi gây thêm phiền phức nữa.
- Tôi hoàn toàn không hề gây phiền phức cho cô, trái lại cô nên cảm kích tôi nữa mới phải chứ.

Bắt buộc phải lo nhiều tiền lại còn phải cảm kích, cảm kích gì đây? Trời bảo cũng không cảm kích một tên cường đạo nữa. Lộ San đang nguyên rủa thầm bỗng nhiên xe thắng lại:

- Cô Lộ Minh, xin mời cô xuống xe. Cảm ơn cô.

Nàng xuống xe, mới có cảm giác mạng mình được sống sót. Đôi mắt nàng nhắm tít trông lui thấy người đi đường thưa thớt. Người đeo kiếng đen đã cho xe chạy đi mất hút. Như tỉnh cơn ác mộng, Lộ San nghĩ đến giờ hát tại rạp. Nàng kêu xe chạy thẳng lại rạp Ngũ Duy.

Xe chạy nhanh đưa nàng đến rạp hát. Giám Đốc Hứa Thế Lâm thấy nàng đến, gương mặt nóng nảy chờ đợi của ông đã tan biến, nhường chỗ cho nụ cười nở hân ra:

- Cô Lộ Minh tôi sợ cô không đến chứ!
- Làm sao không đến được.
- Cô hãy nghỉ ngơi chút đi, hôm nay rạp đông khách không còn chỗ trống. Theo ý tôi, muốn đền đáp thành tình của khách mộ điệu, yêu cầu cô ta liên tiếp hai ba bản?

Trong lòng đang cơn lộn xộn, lại phải ca nhiều bản thì phiền chết đi được. Lộ San không mấy vui, nhưng gắng gượng cười:

- Đại Giám Đốc căn dặn, phải vâng lời chứ sao.
- Ồ! Từ ngày cô hát ở rạp này danh cô mới nổi danh như điều gặp gió.
- Ông đừng khen quá lời, tôi lên sân khấu đây!
- Trễ một chút, để tôi thưa ít lời cùng khách.

Nói xong, Hứa Thế Lâm bước ra sân khấu. Bỗng nhiên Lộ San nghe tiếng trong mây phóng thanh:

- Thưa quý vị! Cô Lộ Minh hôm nay trong mình không được khỏe, nhưng cô rất cảm tạ tình quý khán giả chiếu cố, nên phải đến giúp vui cho chư vị ngày cuối tuần. Cô Lộ Minh sẽ hát cống hiến quý vị bài hát Yến Song Phi.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Lộ San bước ra sân khấu, nàng nhoén miệng cười cúi đầu chào khán giả, sau đó nàng hát bài Yến Song Phi...

Dứt bản ca, tiếng vỗ tay như vỡ rập, khiến cho nàng đứng trên sân khấu, chàng ở dưới khán phòng thấy đều hài lòng. Đêm nay Lộ San hát rất nhiều, nàng cố gắng để cho vừa lòng chủ. Hứa Thế Lâm miệng cười tích toét, lão muốn mời Lộ San đi dùng cơm tối tại nhà hàng.

- Cô Lộ Minh, muốn ủy lạo công cô mệt nhọc đêm nay, tôi xin mời cô dùng cùng tôi một bữa cơm đêm.

- Thưa ông, tôi lấy làm vinh hạnh, nhưng không thể bầu bạn cùng ông được.

- Ăn uống chút ít có hề gì, tốn bao nhiêu mà cô sợ.

- Nếu mời, xin ông mời toàn thể ca nhạc sĩ.

- Bọn họ đâu so sánh với cô được.

- Thực ra có nhiều chị hát hay hơn tôi, cũng như chị Phi Phi, ca rất hay, hiềm vì tuổi đã lớn nên không còn sức hấp dẫn phái nam nữa.

- Tôi muốn đãi cô một bữa, cô lại nói chuyện ngoài đề không vậy.

- Thưa ông Giám Đốc, bà nhà có quy định cho ông mấy giờ về nhà không?

- Cô làm sao biết được?

- Chỉ vì điều đó nửa công khai nửa bí mật.

Hứa Thế Lâm cười cười tỏ vẻ do dự Lộ San thấy thế bèn nói tiếp:

- Thưa ông, ngày mai gặp lại.

Lộ San vừa ra đến cửa, bỗng thấy Hồ Mộc Kỳ bước đến đón nàng:

- Lộ San! Anh ở đây chờ em.

- Em tưởng anh đã về rồi chứ. Thôi mình đi.

Hai người đi ra đến đường phố, Hồ Mộc Kỳ nghi ngờ hỏi:

- Thật em trong mình không khỏe hả?
- Không có.
- Sao mà ông Giám Đốc nói như vậy?
- Đó là nghệ thuật câu khách của Giám Đốc.
- Vậy mà làm anh giựt mình. Muốn dùng gì trước khi về?
- Em không đói.

Hồ Mộc Kỳ bèn kêu xe đi thẳng về nhà, cùng ngồi chung xe với Hồ Mộc Kỳ, Lộ San rất hứng khởi. Nhưng nàng không khỏi chua xót chuyện vừa qua. Kiếm được tiền rất khổ, nhưng bị người làm tiền một cách trắng trợn. Bỗng nhiên Hồ Mộc Kỳ hỏi:

- Lộ San! Một tuần lễ rồi, sau khi tan sở anh không về nhà.
- Anh càng ngày càng to gan, chưa chuẩn bị gì hết, mà trọn tuần lễ không về nhà.
- Anh gạt mặt vợ ngược đãi anh và nói khùng rằng tuần này anh phải đi Đài Bắc để mua sắm vật liệu.
- Chị ấy cũng tin sao?
- Tin hay không là do bà ấy, miễn là anh tránh được bà ta mà thôi. Lộ San! Gia đình ta tuy nhỏ, nhưng đầy đủ ấm êm và hạnh phúc.
- Chị ấy không gọi điện thoại đến xưởng điều tra.
- Bà ấy làm gì có được hành động thông minh như vậy.
- Ước mong anh đừng làm thế nữa, khi anh chưa ly hôn mà có cuộc rầy rà thì khó chịu lắm.
- Em yên chí đi, không có gì phiền phức đến em đâu.
- Anh à, chỉ còn hai tháng nữa thì giao kèo của em đã mãn.
- Anh không hy vọng em ký hợp đồng tiếp thêm nữa, vì anh không muốn những gã đàn ông bu quanh mình. Nói cách khác, họ gây nhiều khó khăn cho em.
- Thật ra em cũng cảm thấy chán ngán lắm rồi.
- Lộ San! Hiện giờ em là vợ của anh rồi, em bắt tất phải đi hát ca cho nhọc, cần gì anh đều có cả.

- Em đồng ý, mãi hợp đồng em sẽ nghỉ luôn.
- Em đáng yêu, cho anh bông em nhé.
- Không được, anh bông em không nổi đâu. Không được.

Hồ Mộc Kỳ bông Lộ San đặt lên giường, chàng cùng nằm xuống mà thở ồ ồ.
Lộ San bật cười lên sắc súa.